

Nog één jaar.

Kevin Sadler

Een man en zijn vrouw waren net naar de stad verhuisd en hij kwam thuis van zijn eerste werkdag. Terwijl hij over de snelweg rijdt, gaat zijn mobiele telefoon en het is zijn vrouw. 'George, ik moest je even bellen en zeggen dat je voorzichtig moet zijn. Ik hoorde net op de radio dat een gek van de oprit is gekomen en nu de verkeerde kant op rijdt op Highway. 280!' 'Het is erger dan dat!' zei George, 'ik rijd naar huis op de 280 en het is niet slechts één auto. Het zijn er honderden!'

Deze man reisde de verkeerde kant op, en in de tijd van Christus ging ook Israël de verkeerde kant op in haar ongeloof en verwerping van Christus.

"Lukas 12:54-56: 54 En Hij zeide ook tot de scharen: Wanneer gij een wolk ziet opgaan van het westen, terstond zegt gijlieden: Er komt regen; en het geschiedt alzo. 55 En wanneer gij den zuidenwind ziet waaien, zo zegt gij: Er zal hitte zijn; en het geschiedt. 56 Gij geveinsden, het aanschijn der aarde en des hemels weet gij te beproeven; en hoe beproeft gij dezen tijd niet?"

In Lukas 12 en 13 sprak de Heer Zijn discipelen en een grote menigte toe. Lukas 12:1 vertelt ons:

"Daarentussen als vele duizenden der schare bijeenvergaderd waren, zodat zij elkander vertraden,"

In deze toespraak drong de Heer er bij de mensen op aan om de betekenis van hun huidige tijd te onderscheiden. Dit was belangrijk in het licht van de verdeeldheid van mening over Hemzelf en het oordeel dat zou volgen als ze Hem zouden blijven verwerpen.

De Heer stelde het observeren van Zijn bediening gelijk aan het observeren van de dagelijkse weerpatronen. Beide boden onmiskenbare tekenen van wat komen ging. De mensen wisten allemaal hoe ze de toekomst moesten beoordelen in het licht van het heden, zoals bij het voorspellen van het weer.

De Heer vertelde hen dat als er zich wolken vormden in het westen, boven de Middellandse Zee, ze allemaal konden voorspellen dat er regen op komst was. En ze wisten dat wanneer de warme wind uit het zuiden uit de Arabische woestijn waaide, er een hittegolf of een hete dag op komst was. En dit is precies wat er in elk geval zou gebeuren.

Het vermogen om het bewijsmateriaal te beoordelen en de implicaties ervan te zien, was niet beperkt tot de experts. Iedereen zou tot dezelfde conclusie kunnen komen uit het duidelijke bewijs dat ze gemakkelijk konden waarnemen. Het punt dat de Heer maakte was dat, aangezien ze in staat waren om de juiste conclusies te trekken over het weer, ze in staat hadden moeten zijn om de tijden te onderscheiden en tot de juiste conclusie te komen dat Hij hun Messias was, gebaseerd op de berg bewijsmateriaal. Hij had het gegeven door zijn leven en bediening, die allemaal volmaakt overeenkwamen met de voorspellingen van de profeten. Ze hadden de zogenaamde religieuze experts, Schriftgeleerden en Farizeeën, niet nodig om het hun te vertellen. Ze waren in staat om zelf tot de juiste en voor de hand liggende conclusie te komen.

Als het op het weer aankwam, zouden ze de tekenen zien en de juiste, logische conclusie trekken, maar ze trokken niet de logische conclusie dat de Messias was gearriveerd en dat Zijn koninkrijk zou komen.

Dus berispte de Heer deze grote menigte, noemde hen huichelaars en vertelde hen dat ze de hemel en de aarde konden onderscheiden, "maar hoe komt het dat jullie deze keer geen onderscheid maken?", vers 56, zie boven, vergelijken met Lukas 19:41-44:

“41 En als Hij nabij kwam, en de stad zag, weende Hij over haar, 42 Zeggende: Och, of gij ook bekendet, ook nog in dezen uw dag, hetgeen tot uw vrede dient! Maar nu is het verborgen voor uw ogen. 43 Want er zullen dagen over u komen, dat uw vijanden een begraafing rondom u zullen opwerpen, en zullen u omsingelen, en u van alle zijden benauwen; 44 En zullen u tot den grond nederwerpen, en uw kinderen in u; en zij zullen in u den enen steen op den anderen steen niet laten; daarom dat gij den tijd uwer bezoeking niet bekend hebt.

Ze zagen of realiseerden zich niet de cruciale tijd die was aangebroken in de geschiedenis van Israël, de tijd van het bezoek van hun Messias. Dit was de dag van Israël, de tijd van de grootste zegening en speciale gelegenheid van haar volk met de aanwezigheid van haar Messias onder hen. En de mensen en hun leiders hadden al het licht dat ze nodig hadden om te weten dat Hij het was, maar toch kozen ze ervoor om Hem af te wijzen.

Dus nogmaals, zoals de tekenen van een wolk in het westen of een zuidenwind toekomstig weer voorspelden, waarschuwde de Heer hen dat hun huidige afwijzing van Hem zou leiden tot toekomstig oordeel.

“Lukas 13:1-5: 1 En er waren te dierzelfder tijd enigen tegenwoordig, die Hem boodschappen van de Galileers, welker bloed Pilatus met hun offeranden gemengd had. 2 En Jezus antwoordde, en zeide tot hen: Meent gij, dat deze Galileers zondaars zijn geweest boven al de Galileers, omdat zij zulks geleden hebben? 3 Ik zeg u: Neen zij; maar indien gij u niet bekeert, zo zult gij allen desgelijks vergaan. 4 Of die achttien, op welke de toren in Siloam viel, en doodde ze; meent gij, dat deze schuldenaars zijn geweest, boven alle mensen, die in Jeruzalem wonen? 5 Ik zeg u: Neen zij; maar indien gij u niet bekeert, zo zult gij allen insgelijks vergaan.

Vervolgens werd de Heer door sommigen in de grote menigte verteld over "de Galileeërs, wier bloed Pilatus met hun offers had vermengd". Om onbekende redenen had Pilatus, de gouverneur van Judea, op wrede wijze opdracht gegeven tot het doden van enkele Galileeërs die naar Jeruzalem waren gekomen om in de tempel te aanbidden. Dit werd gedaan terwijl ze hun offers brachten, en hun bloed werd vermengd met het bloed van de dieren die ze offerden. De Heer gebruikte deze tragedie om Israël eraan te herinneren dat ze zich moesten bekeren van hun afwijzing van Hem, opdat ze niet zouden "vergaan" en een ergere tragedie zouden ondergaan.

Toen herinnerde Christus de menigte aan het instorten van een toren die een aquaduct ondersteunde bij de vijver van Siloam in Jeruzalem, wat de dood van achttien personen veroorzaakte. De Heer benadrukte dat deze catastrofes niet geïnterpreteerd moesten worden als Gods speciale oordeel over die mensen vanwege hun zonden en slechtheid en dat ze geen ergere zondaars waren dan anderen. Allen die naar Hem luisterden waren ook zondaars, individueel, en Gods oordeel waardig.

Dus zei de Heer: "Nee, maar als u zich niet bekeert, zult u allen evenzo omkomen" (vv. 3,5).

Ieder persoon afzonderlijk moest zich bekeren en in Christus geloven als de Messias en de Zoon van God, zodat ze niet voor eeuwig in hun zonden zouden omkomen.

Het is echter belangrijk om te onthouden dat Gods bemoeienissen met Israël in de eerste plaats "nationaal" van aard waren. Dus toen de Heer zei: "Nee, maar als u zich niet bekeert, zult u ALLEN omkomen", spreekt Hij tot nationaal Israël. Israël als geheel had haar Messias verworpen en was schuldig. En de Heer daagde die grote menigte en heel Israël uit om zich te bekeren, en zei hun dat tenzij ze zich bekeerden en van hart en geest veranderden en Hem als hun Messias aanvaardden, ze "ALLE evenzo zouden omkomen".

De collectieve zonde van Israël, in hun verwerping van hun Messias, bracht het volk in gevaar voor een nationale ramp. Christus waarschuwde Israël voor de onvermijdelijke toekomst die zou komen als zij en haar leiders in hun ongeloof zouden blijven.

“Lukas 13:6-7: 6 En Hij zeide deze gelijkenis: Een zeker man had een vijgeboom, geplant in zijn wijngaard; en hij kwam en zocht vrucht daarop, en vond ze niet. 7 En hij zeide tot den wijngaardenier: Zie, ik kome nu drie jaren, zoekende vrucht op dezen vijgeboom, en vind ze niet; houw hem uit; waartoe beslaat hij ook onnuttelijk de aarde?”

Vervolgens vertelde de Heer deze grote menigte een gelijkenis, die Israël leerde over haar toekomst. Na de waarschuwing dat als Israël zich niet zou bekeren, ze allemaal zouden omkomen, gaf de gelijkenis de reden waarom bekering van vitaal belang was voor Israël: het oordeel was dichterbij dan ze zich realiseerden! Deze gelijkenis toont duidelijk de natie Israël op de rand van het oordeel, en God als genadig, door de natie een laatste kans te geven om in geloof op Christus te reageren.

De gelijkenis begint met een verwijzing naar „een zeker man” die „een vijgeboom had geplant in zijn wijngaard”. De "zekere man" in het verhaal is de eigenaar van de wijngaard en vertegenwoordigt God de Vader.

De vijgenboom en de wijngaard in de gelijkenis zijn, in de Schrift, beide symbolen van Israël. Als we deze twee symbolen samenvoegen, ontdekken we dat de gelijkenis onderwijst over de geestelijke toestand (vijgenboom, zie Hos. 9:10) binnen het huis van Israël (de wijngaard, zie Jes. 5:7).

“Hosea 9:10: Ik vond Israël als druiven in de woestijn, Ik zag uw vaders als de eerste vrucht aan den vijgeboom in haar beginsel; maar zij gingen in tot Baal-peor, en zonderden zich af tot die schaamte, en werden gans verfoeilijk naar hun boelerij. (“boelerij” betekent “hoererij”).

De King James Bible zegt het als volgt: *I found Israel like grapes in the wilderness; I saw your fathers as the firstripe in the fig tree at her first time: but they went to Baalpeor, and separated themselves unto that shame; **and their abominations were according as they loved.*** (= en hun gruwelen waren zoals zij (die) liefhadden).

“Jes. 5:7: Want de wijngaard van den Heere der heirscharen is het huis van Israël, en de mannen van Juda zijn een plant zijner verlustigingen; en Hij heeft gewacht naar recht, maar ziet, het is schurftheid, naar gerechtigheid, maar ziet, het is geschreeuw.

De vijgenboom is een symbool van religieus Israël. Je zult je herinneren dat, nadat Adam en Eva van de verboden vrucht hadden gegeten, ze probeerden hun naaktheid en zonde te bedekken met vijgenbladeren, zie Gen. 3:7:

“Toen werden hun beider ogen geopend, en zij werden gewaar, dat zij naakt waren; en zij hechtten vijgeboombladeren samen, en maakten zich schorten.

En dat is wat de definitie van religie is: de poging van de mens, door zijn eigen inspanningen, om zijn zonde te bedekken en daardoor zijn goede reputatie bij God te herstellen. De enige legitieme religie in de hele menselijke geschiedenis was de wet van Mozes, met zijn offer systeem dat de zonden van Israël verzoende en bedekte. (Let op: “bedekte”).

Tijdens de aardse bediening van Christus leefde en diende Hij onder de wet, zie Gal. 4:4, en Hij hield zich er volmaakt aan.

“Gal. 4:4: Maar wanneer de volheid des tijds gekomen is, heeft God Zijn Zoon uitgezonden, geworden uit een vrouw, geworden onder de wet;

De vijgenboom vertegenwoordigt de religie van Israël en hun geestelijke toestand onder de wet van Mozes tijdens de (aardse) bediening van Christus.

In die tijd zei de Heer in de gelijkenis dat de eigenaar van de wijngaard, of God de Vader, 'kwam en vrucht zocht, maar er geen vond', zie Lukas 13:6b:

".....en hij kwam en zocht vrucht daarop, en vond ze niet.

Het uiteindelijke doel van een vijgenboom is vrucht dragen. En vanaf het begin van de aardse bediening van Christus zocht God de Vader naar geestelijke vruchten van Israël.

De gelijkenis laat zien dat deze vijgenboom een bevoorrechte positie had. Het stond op een ideale plek voor een vijgenboom. Het was geplant in een wijngaard, waar de grond bijzonder rijk was voor de druiven. En deze boom had ook de waakzame zorg van een wijngaardhouder, zie vers 7:

"En hij zeide tot den wijngaardenier: Zie, ik kome nu drie jaren, zoekende vrucht op dezen vijgeboom, en vind ze niet; houw hem uit; waartoe beslaat hij ook onnuttelijk de aarde?"

De boom werd beschermd en goed bewaterd, en de omstandigheden waren ideaal om vrucht te dragen. Dit was om Israël eraan te herinneren dat ze onder ideale geestelijke omstandigheden leefden om vrucht te dragen voor God, zie Rom. 3:1-2 en Rom. 9:4-5:

"Rom. 3:1-2: 1 Welk is dan het voordeel van den Jood? Of welk is de nuttigheid der besnijdenis? 2 Vele in alle manier; want dit is wel het eerste, dat hun de Woorden Gods zijn toebetrouwd.

"Rom. 9:4-5: 4 Welke Israëlieten zijn, welker is de aanneming tot kinderen, en de heerlijkheid, en de verbonden, en de wetgeving, en de dienst van God, en de beloftenissen; 5 Welker zijn de vaders, en uit welke Christus is, zoveel het vlees aangaat, Dewelke is God boven allen te prijzen in der eeuwigheid. Amen.

Vijgenbomen hebben relatief grote bladeren die de neiging hebben om hun fruit te verdoezelen, zodat je dichtbij moet komen en goed moet zoeken naar het fruit om het te vinden. En in de gelijkenis 'zocht' de zekere man fruit aan de vijgenboom. Helaas verduisterden de bladeren de vrucht niet, want die was er niet te vinden. Vanwege hun bevoorrechte positie en ideale geestelijke omstandigheden, vooral omdat Zijn Zoon op dat moment onder hen diende, verwachtte God de Vader geestelijke vruchten in Israël te vinden, maar Hij "vond er geen".

God de Vader wachtte geduldig en zocht geestelijke vruchten in Israël gedurende de drie jaar van de aardse bediening van Zijn Zoon, maar de natie bracht geen vruchten voort. Israël was een en al bladeren zonder fruit, uiterlijke prestaties zonder geestelijk leven. Over het algemeen waren ze niet gelovig, rechtvaardig, waar, trouw of liefdevol jegens God of hun naaste. Er waren geen vruchten van gerechtigheid of 'vruchten die de bekering waardig zijn', zie Lukas 3:8:

"Brenge dan vruchten voort der bekering waardig; en begint niet te zeggen bij uzelf: Wij hebben Abraham tot een vader; want ik zeg u, dat God zelfs uit deze stenen Abraham kinderen kan verwekken.

De "zekere man" sprak toen met de bewerker van zijn wijngaard, degene wiens taak het was om de wijnstokken te snoeien en voor de wijngaard te zorgen. Christus wordt vertegenwoordigd door de wijngaardhouder. De wijnbouwer werkte in de wijngaard, dat wil zeggen, het huis van Israël, en zorgde persoonlijk voor de natie. Christus werd door de Vader gezonden naar de wijngaard van Israël, zie Matth. 15:24, en Hij werkte in die wijngaard gedurende de drie jaar waarin de Vader kwam om fruit aan de vijgenboom te zoeken.

*“Matth.15:24: Maar Hij, antwoordende, zeide: **Ik ben niet gezonden, dan tot de verloren schapen van het huis Israëls.***

Opmerking van de vertaler: De Heer kwam dus in eerste instantie **alleen** voor de verloren schapen van het huis Israël en NIET voor ons als Heidenen! Zijn komst voor de Heidenen, wij dus, was een verborgenheid/geheimenis van vóór de grondlegging der wereld en is voor het eerst geopenbaard aan de apostel Paulus.

De "zekere man" die met de wijngaardhouder spreekt, is God de Vader die met God de Zoon spreekt. En de Vader zei tegen de Zoon dat, omdat Hij gedurende deze drie jaar geen enkele vrucht aan deze vijgenboom had gevonden, Hij hem moest omhakken; waarom beslaat het de grond?”, zie Lukas 13:7:

“En hij zeide tot den wijngaardenier: Zie, ik kome nu drie jaren, zoekende vrucht op dezen vijgeboom, en vind ze niet; houw hem uit; waartoe beslaat hij ook onnuttelijk de aarde?”

Vanwege zijn vruchteloosheid adviseerde God om de vijgenboom om te hakken. Het was de grond aan het beslaan, wat betekent dat het grond in beslag nam die productiever kon worden gebruikt. Het putte de grond uit, nam ruimte in en blokkeerde het zonlicht; het moest verwijderd worden.

*“Lukas 13:8-9: 8 En hij, antwoordende, zeide tot hem: Heer, **laat hem ook nog dit jaar, totdat ik om hem gegraven en mest gelegd zal hebben**; 9 En indien hij vrucht zal voortbrengen, laat hem staan; maar indien niet, zo zult gij hem namaals uithouwen.*

Lukas 13:8 in de KJV Bible luidt: *And he answering said unto him, Lord, **let it alone (= laat het met rust) this year also, till I shall dig about it, and dung it:***

Dit lijkt veel op wat Mozes deed, die eerder bemiddelde voor Israël toen God klaar was om haar te oordelen, maar nu bemiddelde de Zoon voor Israël. De wijnbouwer, Christus, stelde voor om de vijgenboom nog één jaar vrucht te laten dragen. Gedurende die tijd zei Christus dat Hij "er omheen zou graven", of de grond rond de boom zou losmaken, breken en bewerken, en dat Hij "de boom zou bemesten".

Christus deed een beroep op de lankmoedigheid van God en vroeg of Israël nog een kans en nog één jaar zou krijgen om Hem als haar Messias te accepteren **na** de drie jaar van Zijn aardse bediening.

En toen zei de wijnbouwer, zie vers 9:

“En indien hij vrucht zal voortbrengen, laat hem staan; maar indien niet, zo zult gij hem namaals uithouwen.

De Zoon zei tegen de Vader dat als het aan het einde van dat ene jaar nog steeds vruchteloos en ongelovig was, Hij hem kon omhakken.

Israël zou nog een jaar de tijd krijgen om in geloof op Christus te reageren. Als ze dat deed, zou dit resulteren in geestelijk leven en vruchten voor de vijgenboom. Maar als ze niet zou reageren en Christus niet als haar Messias zou aanvaarden, zou dit ertoe leiden dat ze zou worden uitgehouden in Gods oordeel.

Aan het einde van de drie jaar van Christus' aardse bediening weten we dat Israëls verwerping van onze Heer tot Zijn kruisiging leidde. Aan het kruis bemiddelde Hij genadig namens Israël en zei: *“Vader, vergeef het hun; want zij weten niet wat zij doen”* (Lukas 23:34). De Vader beantwoordde het gebed en

Zijn Zoon en vergaf Israël voor het verwerpen van Zijn Zoon en het kruisigen van Hem, waardoor ze de extra kans van nog één jaar kregen om Christus als hun Messias te ontvangen.

Toen de Vader bereid was om in haar ongelof de vijgenboom van Israël om te hakken, kwam de Zoon tussenbeide en verzocht de Vader: "*laat het met rust*". En hier is iets fascinerends. De Griekse woorden, *aphiemi autos*, vertaald als "*laat het met rust*" in Lukas 13:8 (in de KJV), worden in de Schrift vaak vertaald als "vergeven". En toen Christus vanaf het kruis bad: "*Vader, vergeef het hun; want ze weten niet wat ze doen*", zijn de woorden 'vergeef hen' dezelfde Griekse woorden, *aphiemi autos*, vertaald in KJV Lukas 13:8 als '*laat het met rust*'.

Aan het kruis vroeg Christus de Vader om hen te vergeven, de vijgenboom met rust te laten, ze niet om te hakken, ze nog een kans te geven, ze nog één jaar te geven om te geloven.

Nadat Christus naar de hemel was opgevaren, werd de Heilige Geest naar Israël gezonden. En het cultiverende en bemestende werk werd toen gedaan door de Geest. De Heilige Geest groef rond de vijgenboom van het religieuze Israël en bemeste hem, beroerde de natie, krachtig werkend door tekenen en wonderen, en getuigde van de opstanding van Christus en Zijn identiteit. Dit werk van de Heilige Geest werd gedaan met als doel Israël te overtuigen om Jezus van Nazareth als haar Messias te accepteren (leest u a.u.b. Handelingen 2:22-38; 3:13-26).

Handelingen hoofdstuk 1 tot en met Handelingen hoofdstuk 7, tussen de opstanding van Christus en de steniging van Stefanus, is een periode van één jaar, het ene jaar dat Christus de Vader vroeg om de natie Israël te geven. Aan het einde van dat ene jaar bleef Israël, nationaal, in haar ongelof, en de vijgenboom van Israël had nog steeds niet de geestelijke vrucht van het geloof in Christus voortgebracht.

Stefanus, een man vol van de Heilige Geest, zie Handelingen 6:5 en 8, stond toen voor de religieuze leiders van Israël en zijn krachtige woorden sneden hen door het hart toen hij hen ervan overtuigde de verraders en moordenaars te zijn van de Rechtvaardige, Jezus Christus, zie Hand. 7:51-54.

"Hand. 6: 5 en 8 : 5 En dit woord behaagde aan al de menigte; en zij verkoren Stefanus, een man vol des geloofs en des Heiligen Geestes, en Filippus, en Prochorus, en Nicanor, en Timon, en Parmenas, en Nicolaus, een Jodengenoot van Antiochie;.....8 En Stefanus, vol van geloof en kracht, deed wonderen en grote tekenen onder het volk.

"Hand. 7:51-54: 51 Gij hardnekkigen en onbesnedenen van hart en oren, gij wederstaat altijd den Heiligen Geest; gelijk uw vaders, alzo ook gij. 52 Wien van de profeten hebben uw vaders niet vervolgd? En zij hebben gedood degenen, die te voren verkondigd hebben de komst des Rechtvaardigen, van Welken gijlieden nu verraders en moordenaars geworden zijt. 53 Gij, die de wet ontvangen hebt door bestellingen der engelen, en hebt ze niet gehouden! 54 Als zij nu dit hoorden, berstten hun harten, en zij knersten de tanden tegen hem.

Stefanus keek op en zag "Jezus staande aan de rechterhand van God", staande om het oordeel over de natie uit te storten, zie Hand. 7:55-56:

"55 Maar hij, vol zijnde des Heiligen Geestes, en de ogen houdende naar den hemel, zag de heerlijkheid Gods, en Jezus, staande ter rechter hand Gods .En hij zeide: Ziet, ik zie de hemelen geopend, en den Zoon des mensen, staande ter rechter hand Gods.

Toen ze dit hoorden, stormden deze leiders samen in hun woede op hem af, grepen Stefanus vast, wierpen hem de stad uit en stenigden hem met hun eigen handen, zie Hand. 7:57-60:

“57 Maar zij, roepende met grote stemme, stopten hun oren, en vielen eendrachtelijk op hem aan; 58 En wierpen hem ter stad uit, en stenigden hem; en de getuigen legden hun klederen af aan de voeten eens jongelings, genaamd Saulus. 59 En zij stenigden Stefanus, aanroepende en zeggende: Heere Jezus, ontvang mijn geest. 60 En vallende op de knieën, riep hij met grote stem: Heere, reken hun deze zonde niet toe! En als hij dat gezegd had, ontsliep hij.

Het was op dit punt, aan het einde van het ene extra jaar, dat God de vijgenboom omhakte. Israël werd neergehaald en haar val zou resulteren in oordeel om in het vuur van de Verdrukking geworpen worden, zie Lukas 3:9:

“En de bijl ligt ook alrede aan den wortel der bomen; alle boom dan, die geen goede vrucht voortbrengt, wordt uitgehouwen, en in het vuur geworpen.

Op dat moment was het volgende op Gods profetische tijdlijn de wraak en toorn die in Lukas 21 was voorspeld:

“Lukas 21: 22-24: 22 Want deze zijn dagen der wraak, opdat alles vervuld worde, dat geschreven is. 23 Doch wee den bevruchten en den zogenden vrouwen in die dagen, want er zal grote nood zijn in het land, en toorn over dit volk. 24 En zij zullen vallen door de scherpte des zwaards, en gevankelijk weggevoerd worden onder alle volken; en Jeruzalem zal van de heidenen vertreden worden, totdat de tijden der heidenen vervuld zullen zijn.

De profetie van de Heer, in Lukas 21, ging niet in vervulling bij de verwoesting van de tempel in 70 na Christus. Dit geprofeteerde oordeel zou tijdens de Grote Verdrukking in vervulling gaan. Deze 70e week van Daniël was de volgende geprofeteerde gebeurtenis nadat Israël was uitgehouwen vanwege haar ongelof - maar het vond niet plaats. Waarom niet?

“Ef. 3:2-3 en 5 en 9: 2 Indien gij maar gehoord hebt van de bedeling der genade Gods, die mij gegeven is aan u; 3 Dat Hij mij door openbaring heeft bekend gemaakt deze verborgenheid, (gelijk ik met weinige woorden te voren geschreven heb;.....5 Welke in andere eeuwen den kinderen der mensen niet is bekend gemaakt, gelijk zij nu is geopenbaard aan Zijn heilige apostelen en profeten, door den Geest;.....9 En allen te verlichten, dat zij mogen verstaan, welke de gemeenschap der verborgenheid zij, die van alle eeuwen verborgen is geweest in God, Welke alle dingen geschapen heeft door Jezus Christus;

Bij de steniging van Stefanus viel Israël, werd terzijde geschoven in ongelof, maar de profetische klok werd op “pauze” gezet. Het stopte tijdelijk omdat God Zijn profetische programma met Israël onderbrak met de bedeling der genade Gods. Zodoende werd de periode van Verdrukking tijdelijk opgeschort en werd het beloofde Koninkrijk tijdelijk uitgesteld.

In plaats van dat het uithouwen van Israël resulteerde in de oordelen van de Verdrukking, had het tot gevolg dat God zich tot de naties wendde om een programma met ons, de Heidenen, te beginnen, zie Romeinen 11:11:

“Zo zeg ik dan: Hebben zij gestruikeld, opdat zij vallen zouden? Dat zij verre; maar door hun val is de zaligheid den heidenen geworden, om hen tot jaloersheid te verwekken.

Voor dat doel verwekte God de apostel Paulus, redde hem door zijn genade en riep hem om de apostel van de Heidenen te zijn, zie Rom. 11:13 en Rom. 15:16:

“Rom. 11:13 Want ik spreek tot u, heidenen, voor zoveel ik der heidenen apostel ben; ik maak mijn bediening heerlijk;

“Rom. 15:16: Opdat ik een dienaar van Jezus Christus zij onder de heidenen, het Evangelie van God bedienende, opdat de offerande der heidenen aangenaam worde, geheiligd door den Heiligen Geest.

De bedeling van genade was iets waar God niets over zei totdat Hij Paulus deed opstaan en het eerst aan hem openbaarde. Het was "verborgen in God", zie Efeziërs 3:9, en "in andere tijden is het niet bekend gemaakt aan de kinderen der mensen", zie Ef. 3 : 5.

“Ef. 3:9: En allen te verlichten, dat zij mogen verstaan, welke de gemeenschap der verborgenheid zij, die van alle eeuwen verborgen is geweest in God, Welke alle dingen geschapen heeft door Jezus Christus;

“Ef. 3:5: Welke in andere eeuwen den kinderen der mensen niet is bekend gemaakt, gelijk zij nu is geopenbaard aan Zijn heilige apostelen en profeten, door den Geest;

Deze bedeling van genade is bijna 2000 jaar lang doorgegaan, en we blijven tot op dit moment in deze bedeling leven.

Aan Paulus openbaarde Christus deze bedeling van genade, samen met zijn Kerk, het Lichaam van Christus, zijn evangelie van genade tot redding, alleen uit genade en door het geloof, en dat is onze hemelse hoop en roeping vandaag de dag, en Christus' dienst en positie als het Hoofd van de Kerk. We moeten naar Paulus kijken (Romeinen t/m Filemon) om Gods wil en instructies voor de Kerk in de bedeling van genade te vinden.

Christus maakte Paulus ook de waarheid van de Opname van het lichaam van Christus bekend, zie 1 Korintiërs 15:51-53:

“51 Ziet, ik zeg u een verborgenheid: wij zullen wel niet allen ontslapen, maar wij zullen allen veranderd worden; 52 In een punt des tijds, in een ogenblik, met de laatste bazuin; want de bazuin zal slaan, en de doden zullen onverderfelijk opgewekt worden, en wij zullen veranderd worden. 53 Want dit verderfelijke moet onverderfelijkheid aandoen, en dit sterfelijke moet onsterfelijkheid aandoen.

Het is deze gebeurtenis, het wegvoeren van de Kerk naar de hemel, die deze bedeling tot een einde zal brengen. Na de Opname zal God verdergaan waar Hij gebleven was met Israël, en God zal Zijn toorn over deze wereld uitstorten in de Verdrukking, en Hij zal de wereld kastijden en het geprofeteerde oordeel over Israël brengen.

Elke dag kan de Opname nu plaatsvinden, en dan zal de wereld worden ondergedompeld in de duisternis van die zeven jaren van oordeel. In het licht van de ontzuierende waarheid dat we onder mensen leven die plotseling in die dag van Gods wraak zouden kunnen worden geduwd, mogen we

“1 Thess. 5:6 en 8: 6niet slapen, gelijk als de anderen, maar laat ons waken, en nuchteren zijn.....8 Maar wij, die des daags zijn, laat ons nuchteren zijn, aangedaan hebbende het borstwapen des geloofs en der liefde, en tot een helm, de hoop der zaligheid.